

Deres ref:

Vår ref: 2019/222859

Dato: 23.07.2020

Org.nr: 985 399 077

Statens tilsyn for planter, fisk, dyr og næringsmidler

HØRING

- FORSLAG TIL NY FORSKRIFT OM AVLSMATERIALE FRA VISSE LANDDDYR

Mattilsynet gjennomfører nå høring av utkast til ny forskrift om avlsmateriale fra visse holdte landdyr.

Hovedinnhold

Forskriften utfyller bestemmelsene i kommende forskrift om dyrehelse, som gjennomfører forordning (EU) 2016/429, når det gjelder registrering og godkjenning av anlegg for avlsmateriale og sporbarhet og dyrehelsemessige betingelser for forflytning av avlsmateriale fra visse holdte landdyr innenfor EØS.

Forskriften omfatter sæd, eggceller og embryo fra:

- storfe,
- svin,
- sauer,
- geiter,
- dyr av hestefamilien,
- hunder,
- katter,
- dyr som holdes i lukkede anlegg (f.eks. EØS-godkjente dyreparker), og
- holdte kamelider og hjortedyr.

Forskriften omfatter ikke rugeegg eller avlsmateriale fra ville dyr.

Bakgrunn for forslaget

Forslaget bygger på:

- Kommissjonens delegerede forordning (EU) 2020/686 av 17. desember 2019 om utfylling av europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/429 når det gjelder godkjenningen av anlegg for avlsmateriale og kravene til sporbarhet og dyrehelse for forflytning av avlsmateriale fra

visse holdte landdyr innenfor Unionen, og

- Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) 2020/999 av 9. juli 2020 om fastsettelse av regler for gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/429 når det gjelder godkjenningen av anlegg for avlsmateriale og sporbarheten av avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien.

De to forordningene følger vedlagt høringsbrevet. Disse er på dansk da norsk oversettelse ikke foreligger pr. i dag. Dersom forskriftsutkastets bestemmelser ikke synes å samsvare med dette regelverket, ønsker vi at høringsinstansene påpeker dette.

Med forordning (EU) 2016/429, heretter omtalt som AHL, har EU fått en overordnet rettslig ramme med harmoniserte prinsipper for hele dyrehelseområdet. AHL omfatter blant annet avlsmateriale fra landdyr. Et utkast til forskrift som skal gjennomføre AHL i norsk rett er allerede hørt, se Mattilsynets nettside:

https://www.mattilsynet.no/dyr_og_dyrehold/dyrehelse/nytt_dyrehelseregulverk_2021/forslag_til_ny_dyrehelseforskrift.37197.

AHL gir Kommisjonen myndighet til å utarbeide underliggende regelverk, som utfyller AHL. Med forordningene (EU) 2020/686 og 2020/999 fastsetter Kommisjonen utfyllende bestemmelser til AHL, del IV, avdeling I, kapitlene 1, 2 og 5.

De to forordningene ivaretar et behov for å videreføre mange av bestemmelsene i rettsakter som oppheves av AHL. Det er snakk om bestemmelser i direktivene 88/407/EØF, 89/556/EØF, 90/429/EØF og 92/65/EØF. Direktivene er i dag gjennomført i henholdsvis forskrift 6. oktober 2003 nr. 1242 om dyrehelsemessige betingelser for produksjon, lagring, import og eksport av oksesæd, forskrift 31. desember 1998 nr. 1486 om dyrehelsemessige betingelser for import og eksport av embryo av storfe, forskrift 17. juli 2003 nr. 972 om dyrehelsemessige vilkår for produksjon, import, eksport og bruk av rånesæd, forskrift 31. desember 1998 nr. 1477 om dyrehelsemessige betingelser for import og eksport av sæd, egg og embryoer fra visse dyrearter, og forskrift 20. februar 2004 nr. 464 om dyrehelsemessige vilkår for import og eksport av levende dyr, sæd, egg og embryo (forskrift om handel med dyr).

De to forordningene skal samtidig oppdatere regelverket for innsamling, produksjon, bearbeiding, oppbevaring og forflytning av avlsmateriale innenfor EØS i forhold til ny kunnskap, teknologisk utvikling og nye reguleringsbehov på området.

Både forordning (EU) 2020/686 og forordning (EU) 2020/999 er vedtatt i EU. Norge har hatt mulighet til å gi innspill i forbindelse med utarbeidelsen av forordningene, i avholdte arbeids- og ekspertgruppemøter i regi av EU-kommisjonen. Det er ikke mulig å påvirke innholdet i bestemmelsene som gjennomfører de to forordningene eller innholdet i de to forordningene i denne høringen. Høringen gjennomføres hovedsakelig for å informere om innholdet i de to forordningene og for å vise hvordan de juridisk og teknisk er tenkt gjennomført i norsk rett.

Utkastet til forskrift som blir hørt nå, omfatter ikke nasjonale bestemmelser. Det er imidlertid aktuelt å komme tilbake med forslag om å ta inn nasjonale bestemmelser i forskriften for å utnytte det nasjonale handlingsrommet i AHL og forordningene (EU) 2020/686 og 2020/999. Forslag til slike nasjonale bestemmelser vil bli gjenstand for en egen høring senere. Det er mulig å komme med synspunkter og spille inn behov for nasjonale bestemmelser i denne høringsrunden. Det gis nærmere informasjon om dette i avsnittene "Utfyllende nasjonale bestemmelser" og "Nasjonale bestemmelser" lenger ned i brevet.

Innholdet i forskriftsutkastet

Om ordet «avlsmateriale» i tittelen og forskriften for øvrig

I Utenriksdepartementets foreløpige oversettelse av AHL til norsk, brukes ordet "formeringsmateriale" som samlebetegnelse på bl.a. sæd, eggceller og embryo som er beregnet for kunstig reproduksjon. Ordet er ikke vanlig brukt om denne typen produkter. Det er vanligere å bruke

“avlsmateriale”. Vi ber høringsinstansene si ifra om de foretrekker «formeringsmateriale» eller “avlsmateriale”.

§ 1 Virkeområde

Virkeområdebestemmelsen er utformet for å reflektere hovedinnholdet i forordningene (EU) 2020/686 og 2020/999. Hensikten med bestemmelsen er å gjøre det lett for brukerne å identifisere hva forskriften omfatter, noe det kan være vanskelig å få oversikt over for forskrifter som gjennomfører forordninger.

§ 2 Vilkår for godkjenning av anlegg, føring av registre, sporbarhet og forflytning

Paragrafen gjennomfører forordning (EU) 2020/686 med tilpasninger som følger av EØS-avtalen. Tittelen er utformet for å reflektere hovedinnholdet i forordningen. Hensikten er å gjøre det lett for brukerne å identifisere hva forordningen har bestemmelser om.

Forordning (EU) 2020/686 har fire deler. Del I beskriver forordningens formål og virkeområde og definerer sentrale ord og begreper som brukes i teksten.

Del II kapittel 1 fastsetter vilkår for å godkjenne anlegg for avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien som sender avlsmateriale til andre EØS-stater. Vilråene omfatter forhold som:

- karantene, isolasjon og andre biosikkerhetstiltak,
- overvåkning,
- lokaler og utstyr,
- ansvar, kompetanse og spesialisert opplæring av personell og veterinærer som jobber på virksomhetene,
- ansvar for myndighetene som godkjenner virksomhetene, og
- spesielle regler om innstilling av aktiviteten ved godkjente anlegg.

Del II kapittel 2 fastsetter hvilke opplysninger som skal finnes i myndighetenes register over registrerte anlegg for avlsmateriale. Kapitlet fastsetter også hvilke opplysninger som skal finnes i myndighetens register over godkjente anlegg for avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien. Det er også bestemmelser om hvilken tilgang allmennheten skal ha til dette registeret.

Del II kapittel 3 pålegger driftsansvarlige for godkjente anlegg for avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien å føre egne registre. Kapitlet inneholder også spesielle bestemmelser om føring av registre ved overføring av avlsmateriale fra anlegg hvor aktiviteten er innstilt. Videre fastsetter kapitlet sporbarhetskrav til avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien som potensielt vil kunne sendes til andre EØS-stater. Det fastsetter også sporbarhetskrav til avlsmateriale fra hunder og katter, landdyr av andre arter enn storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien som holdes på lukkede anlegg og holdte kamelider og hjortedyr.

Del III kapittel 1 fastsetter dyrehelsekrav for forflytning av avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien mellom EØS-statene. Det omfatter:

- regler om innsamling, produksjon, bearbeiding og lagring av avlsmaterialet på godkjente anlegg,
- dyrehelsekrav til donordyrene som avlsmaterialet er samlet inn fra og om isolasjon eller karantene for dyrene,
- laboratorie- og andre tester som donordyrene og materialet må gjennomgå, og
- dyrehelsekrav til innsamlingen, produksjonen, bearbeidingen, lagringen og andre prosesser og til transporten av materialet.

Del III kapittel 2 gjelder også forflytning av avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien mellom EØS-statene. Kapitlet gir bestemmelser om dyrehelsesertifisering, innhold i dyrehelsesertifikater, krav til egenerklæringer og krav til varsling.

Del III kapittel 3 fastsetter dyrehelsekrav, sertifiseringskrav og krav til varsling ved forflytning av avlsmateriale fra hunder og katter, landdyr av andre arter enn storfe, svin, sauer, geiter og dyr av

hestefamilien som holdes på lukkede anlegg og holdte kamelider og hjortedyr mellom EØS-statene.

Del III kapittel IV har bestemmelser om unntak som myndighetene kan gi for forflytning mellom EØS-statene av avlsmateriale som er beregnet til vitenskapelig bruk og avlsmateriale som er lagret i genbanker.

Del IV fastsetter overgangsbestemmelser hva angår gyldigheten av godkjenninger, merking og dyrehelsesertifisering som er gjort før forordningen trer i kraft. Avskjæringsdatoen 21. april 2021 vil gjelde i Norge dersom forordningen trer i kraft i EØS-avtalen denne datoen.

§ 3 Søknad om godkjenning av anlegg og merking av avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien

Paragrafen gjennomfører forordning (EU) 2020/999 med tilpasninger som følger av EØS-avtalen. Tittelen er utformet for å reflektere hovedinnholdet i forordningen. Hensikten er å gjøre det lett for brukerne å identifisere hva forordningen har bestemmelser om.

Forordning (EU) 2020/999 har bestemmelser om:

- hvilke opplysninger de driftsansvarlige må oppgi i søknadene om godkjenning av anlegg for avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien, samt tidsfrister for når opplysningene må foreligge.
- tidsfrister for driftsansvarlige til å informere myndighetene om innstilling av aktivitet ved godkjente anlegg.
- tekniske krav og spesifikasjoner for merking av avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien, samt praktiske krav som skal sikre at materialet er sporbart.

§ 4 til 6 Tilsyn og vedtak, straff og dispensasjon

§§ 4 til 6 er standardbestemmelser om tilsyn og vedtak, straff og dispensasjon.

§ 7 Ikrafttredelse

Forskriften skal gjelde fra 21. april 2021 dersom forordningene (EU) 2020/686 og 2020/999 trer i kraft i EØS-avtalen denne datoen.

Nytt sammenliknet med gjeldende rett/gjeldende prinsipper

De viktigste endringene sammenliknet med nåværende bestemmelser er knyttet til disse punktene:

- Det blir innført bestemmelser som gjelder dersom aktiviteten ved godkjente anlegg for avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter eller dyr av hestefamilien innstilles. Bestemmelsene omfatter hvordan avlsmaterialet skal håndteres. Selv om godkjenningen trekkes tilbake, skal anleggene forbli på vedkommende EØS-stat sin liste over godkjente anlegg. Datoen da aktiviteten ble innstilt skal oppgis på listen.
- Det blir innført en unntaksbestemmelse som likner bestemmelser i dagens regelverk. Unntaket innebærer at sæd fra sauer og geiter, som holdes på andre anlegg enn godkjente anlegg for avlsmateriale, kan forflyttes til andre EØS-stater på visse vilkår. Vilråene omfatter at den driftsansvarlige må ha innhentet samtykke fra mottakerlandets myndigheter på forhånd. Vilråene omfatter også krav til donordyrenes helse, identifikasjon av donordyrene, merking av sæden, føring av register på anlegget og transport av sæden.
- Det blir åpnet for at lagringsstasjoner kan godkjennes for lagring av flere typer avlsmateriale (sæd, eggceller og/eller embryo) fra flere dyrearter (storfe, svin, sau, geit og/eller dyr av hestefamilien) på spesielle tilleggsvilkår. Det fastsettes også spesielle bestemmelser om lagring av fersk, kjølt og frossen sæd.

- Den teknologiske utviklingen har ført til etablering av anlegg i EØS som driver med spesialisert behandling av avlsmateriale, inkl. kjønnsseparering av sæd. Anleggene driver ikke bare med behandling av avlsmateriale, men fremstiller også produkter som er klare til bruk eller lagring. Disse anleggene blir å anse som anlegg for avlsmateriale. Det nye regelverket tillater også at behandling, spesielt kjønnsseparering, av sæd skjer utenfor sædstasjonen der sæden er samlet inn og at den behandlede sæden deretter sendes tilbake til sædstasjonen. Det blir bestemmelser om behandling av avlsmateriale på spesialiserte behandlingsstasjoner og om transport og merking av materialet som sendes til og fra slike anlegg. Det blir også krav om at sæd som er behandlet på spesialiserte behandlingsstasjoner skal merkes slik at en både kan fastslå hvilken virksomhet den er samlet inn på og hvilken virksomhet den er behandlet på.
- Det nye regelverket anerkjenner at antibiotika bør brukes med forsiktighet. Tatt i betraktning at sæden kan bli gjenstand for internasjonal handel, tillater det likevel at antibiotika tilsettes sædfortynningsvæsker i tråd med dagens regelverk og OIEs anbefalinger. Dersom sæden er tilsatt antibiotika skal opplysninger om dette gis i det medfølgende helsesertifikatet.
- Det blir tatt hensyn til spesielle forhold ved innsamling og behandling av sæd fra sauer og geiter og at noen sædstasjoner fryser sæd i pellets. Det går ikke an å merke slike pellets individuelt. For å legge til rette for at sæden skal kunne forflyttes til andre EØS-stater og samtidig ivareta sporbarheten, tillater regelverket at pelletene identifiseres gruppevis og fastsetter bestemmelser om merking av holdere som inneholder flere pellets.
- Det blir innført bestemmelser om merking av strå og andre pakninger med avlsmateriale fra hunder og katter, landdyr av andre arter enn storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien som holdes på lukkede anlegg og holdte kamelider og hjortedyr. Begrunnelsen er at det synes hensiktsmessig å ha harmoniserte bestemmelser om dette da slikt materiale blir forflyttet i økende grad.
- Det blir tillatt å transportere ulike typer avlsmateriale fra samme dyreart i samme beholder dersom det tas visse forholdsregler.
- Det blir krav om at beholdere med avlsmateriale er forseglet under transport til en annen EØS-stat og mellom anlegg innenlands. Ansvar for å sikre at beholderne forsegles legges til stasjons- eller gruppeveterinæren. Offentlige veterinærer, som skal sertifisere forsendelser, kan erstatte stasjons- eller gruppeveterinærens forsegling.
- Det blir innført harmoniserte bestemmelser om forflytning av eggceller og ovarier fra storfe innenfor EØS, i tillegg til storfeembryo.
- Nåværende regelverk legger til grunn at en sæddose består av sæd fra én donor. For å oppnå økt fruktbarhet er det imidlertid blitt vanlig å bruke sæddoser som består av sæd fra flere donorer. Det nye regelverket innfører bestemmelser om forflytning av mikset/blandet sæd fra storfe, svin, sauer og geiter. Dette tillates bl.a. på vilkår av at sæden i miksen/blandingen er samlet inn på samme sædstasjon og at hvert strå/pakning er merket slik at donordyrene kan spores.
- Det blir fastsatt bestemmelser om forflytning av avlsmateriale mellom lukkede anlegg. Det er for å sikre at anlegg som etter dagens regelverk er definert som godkjente organer, institutter eller stasjoner fortsatt skal kunne utveksle avlsmateriale fra eksotiske dyr.
- AHL artikkel 165 åpner for at myndighetene på bestemmelsesstedet, etter avtale med myndighetene på avsenderstedet, kan tillate forflytning av avlsmateriale som ikke oppfyller de vanlige vilkårene dersom materialet er til vitenskapelig bruk. Denne forskriften fastsetter vilkår for å kunne gi slike unntak.
- Det nye regelverket imøtekommer et behov for å kunne utveksle genmateriale fra nasjonale genbanker som ledd i bevaring eller bærekraftig bruk av genressurser, uten at materialet nødvendigvis er innsamlet, bearbeidet, behandlet eller lagret i tråd med dagens regelverk. Det

blir fastsatt bestemmelser om forflytning av slikt materiale mellom EØS-statene. Det er overlatt til myndighetene å fastsette bestemmelser om distribusjon av slikt materiale innenlands.

Vurdering

Forordning (EU) 2020/686 artikkel 10 er formulert på en måte som gjør det uklart om sporbarhetskravene gjelder for alle som samler inn, behandler, produserer, behandler eller lagrer avlsmateriale fra storfe, svin, sau, geit eller dyr av hestefamilien. Mattilsynets forståelse er at nr. 1-4 retter seg til driftsansvarlige for godkjente anlegg for avlsmateriale. Det er fordi det stilles krav om at materialet bl.a. skal merkes med virksomhetens godkjeningsnummer. Hadde det vært meningen at bestemmelsene også skulle gjelde driftsansvarlige for registrerte anlegg for avlsmateriale, burde det vært gitt mulighet til å merke med registreringsnummer isteden. Det er det ikke. Videre er det Mattilsynets forståelse at nr. 1 og 5(a) retter seg til en annen gruppe av driftsansvarlige, nemlig de som samler inn sæd fra sau/geit på registrerte anlegg (vanlige gårdsbruk). Dette ettersom 5(a) tillater merking med virksomhetens registreringsnummer istedenfor godkjeningsnummer. Nummer 1 og 5(b) ser ut til å rette seg til en tredje gruppe av driftsansvarlige, nemlig de som er ansvarlige for godkjente lukkede anlegg. Dette ettersom nr. 5(b) tillater merking med godkjeningsnummeret til en lukket virksomhet istedenfor godkjeningsnummeret til en godkjent virksomhet for avlsmateriale. Alt i alt oppfatter Mattilsynet at artikkel 10 kun stiller sporbarhetskrav til avlsmateriale som potensielt vil kunne sendes til andre EØS-stater.

AHL artikkel 121(1)(a) krever at avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien merkes slik at materialet kan spores tilbake til bl.a. donordyrene. Videre krever delegert forordning (EU) 2020/686 artikkel 10(1)(b) at strå og andre pakninger med avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien merkes slik at bl.a. donordyrenes identifikasjon enkelt kan fastslås. Ordlyden i disse bestemmelsene kan tyde på at donordyrene må være identifisert individuelt. Kravene som stilles til merking av strå og andre pakninger med avlsmateriale i forordning (EU) 2020/999 tilsier imidlertid at individuell identifikasjon av donordyr av svin likevel ikke er påkrevd. Det er fordi det fremgår av nr. 2(1)(c) i del 1 i vedlegget til forordningen at strå og andre pakninger med avlsmateriale fra svin, som alternativ til opplysninger om identifikasjonskoden til donordyrene, kan merkes med opplysninger om registreringsnummeret til anlegget der donordyrene er født. Det har vært et diskusjonstema hvorvidt forordningen sikrer god nok sporbarhet av avlsmateriale fra svin. Noen EØS-stater har ment at individuell identifikasjon av donordyrene er nødvendig. Kommisjonen har likevel ikke villet ta inn krav om at avlsmateriale fra svin skal merkes med opplysninger om donorenes individuelle identifikasjon. Grunnen er at verken AHL eller utfyllende delegert forordning (EU) 2019/2035 krever individuell identifikasjon av svin. Hovedregelen etter forordning (EU) 2019/2035 er at svin skal merkes med registreringsnummeret til anlegget der dyret er født. Det er et kompromiss at adgangen til å merke avlsmateriale fra svin med opplysninger om registreringsnummeret til anlegget der donoren er født er formulert som et minimumskrav. Mattilsynets vurdering er at kravet dermed ikke er til hinder for at driftsansvarlige som merker avlsmateriale fra svin f.eks. kan inkludere opplysninger om individnumre i tillegg. Det vil i så fall kunne gi mer nøyaktige opplysninger om hvem donordyrene er.

Som ledd i å vurdere bestemmelsene om avlsmateriale fra hunder og katter, har Mattilsynet innhentet en vurdering fra Veterinærinstituttet (VI). Denne er vedlagt. VI konkluderer med at av sykdommene som er vurdert, er det kun *Brucella canis*, *Brucella suis*, *Leptospira* og *Leishmania* som antas med en viss sannsynlighet å kunne overføres med sæd, eggceller eller embryo fra hund. VI vurderer at import av levende hund utgjør en større smittefare for alle disse smittestoffene, enn import av avlsmateriale. Det er ikke dokumentert smitteoverføring med noen av smittestoffene mellom hunder ved kunstig sædoverføring eller med embryooverføring. Dersom bruk av avlsmateriale kan bidra til å redusere grensekryssing med hund, vil sammenlagt sannsynlighet for introduksjon av de omtalte smittestoffene til Norge reduseres. Skulle omfanget av import av avlsmateriale til hund eller katt endre seg, eller dersom importen i økende grad gjennomføres fra tredjestater, anbefaler VI at det gjennomføres en ny vurdering. Med bakgrunn i VIs vurdering, mener Mattilsynet at vilkårene for forflytning av avlsmateriale fra hunder og katter bør anses som akseptable såfremt Norge aksepterer innførsel av hunder og katter på vilkårene som følger av AHL m/underliggende rettsakter.

Utfyllende nasjonale bestemmelser

Forordning (EU) 2020/686 gir Mattilsynet hjemmel til å:

- tillate at laboratorietestene, som donorstorf, -svin, -sauer og -geiter må gjennomgå før karanteneperioden som kreves før inntak på en sædstasjon starter, foretas på prøver som er tatt ut i karantenelokalene (artikkel 25).
- gjøre unntak fra dyrehelsekravene for sending/mottak av avlsmateriale til vitenskapelige formål (artikkel 44)
- gjøre unntak fra dyrehelsekravene for sending/mottak av avlsmateriale til genbanker (artikkel 45)

Trolig er det svært få som har behov for slike tillatelser eller unntak. Derfor ser Mattilsynet for seg at tillatelser/unntak ikke gis forskrifts form, men som enkeltvedtak. Mattilsynet tar gjerne imot synspunkter på dette i denne høringen.

Forordning (EU) 2020/999 krever at Norge fastsetter visse tidsfrister. Det er:

- frist for norske driftsansvarlige til å forelegge Mattilsynet nødvendig informasjon i forbindelse med søknad om godkjenning av anlegg (artikkel 4(1)(a)(i)). Fristen kan likevel ikke settes tidligere enn 90 dager før planlagt dato for oppstart (artikkel 4(2)).
- frist for norske driftsansvarlige til å informere Mattilsynet om innstilling av aktivitet ved godkjente anlegg (artikkel 4(1)(a)(ii)).
- frist for Mattilsynet til å informere norske driftsansvarlige om deres informasjonsforpliktelser knyttet til søknad om godkjenning av anlegg (artikkel 4(1)(b)(i)).
- frist for Mattilsynet til å informere norske driftsansvarlige om avslag på søknader om godkjenning av anlegg (artikkel 4(1)(b)(ii)).

Mattilsynet tenker å høre forslag til tidsfrister på et senere tidspunkt. I denne høringen tar vi gjerne imot synspunkter på hva som kan være hensiktsmessige frister.

Nasjonale bestemmelser

AHL artikkel 269 gir norske myndigheter hjemmel til å fastsette nasjonale bestemmelser som utfyller eller er strengere enn bestemmelsene i AHL når det gjelder f.eks. overvåkning, registrering, godkjenning og føring av registre. Artikkelen gir også hjemmel til å stille strengere sporbarhetskrav til avlsmateriale enn de som følger av AHL. De nasjonale bestemmelsene må likevel ikke hindre forflytning av avlsmateriale mellom EØS-statene eller være i strid med AHL.

Norge har allerede i dag nasjonale krav om godkjenning av anlegg for avlsmateriale som kun er registreringspliktige etter AHL. Dette gjelder anlegg som samler inn, produserer, bearbeider eller lagrer avlsmateriale fra storf, svin, sauer, geiter eller dyr av hestefamilien for omsetning innenlands. Det gjelder også anlegg som samler inn, produserer, bearbeider eller lagrer avlsmateriale fra andre dyreslag.

For storfesædstasjoner og -lagre er vilkårene for nasjonal godkjenning harmonisert med vilkårene for EØS-godkjenning. Vilårene følger av forskrift 6. oktober 2003 nr. 1242 om dyrehelsemessige betingelser for produksjon, lagring, import og eksport av oksesæd. Forskriften stiller også samme krav til drift av stasjonene og lagrene, uavhengig om de håndterer storfesæd for eksport til EØS-stater og/eller omsetning innenlands. Det er heller ingen forskjell på kravene som stilles til donordyrene. Når det gjelder kravene som stilles til sæden, er det kun en liten forskjell hva angår kravene til antibiotikatilsetning. Tilsvarende gjelder for svinesædstasjoner. For disse følger godkjenningvilkårene av forskrift 17. juli 2003 nr. 972 om dyrehelsemessige vilkår for produksjon, import, eksport og bruk av rånesæd. Godkjenningvilkårene og kravene som stilles til driften av stasjonene er de samme, uavhengig av om stasjonene håndterer sæd for eksport til EØS-stater og/eller omsetning innenlands. Det er bare mindre forskjeller i kravene som stilles til donordyrene

og sæden. Trolig er det både hensiktsmessig og ønskelig at innsamling, produksjon, bearbeiding og lagring av sæd fra storfe og svin for omsetning innenlands hovedsakelig skjer etter de samme kravene som gjelder for innsamling, produksjon, bearbeiding og lagring av sæd for eksport til andre EØS-stater. Mattilsynet ser derfor for seg at det bør tas inn nasjonale bestemmelser i denne forskriften som sikrer dette. Forslag til slike bestemmelser blir hørt senere.

De nasjonale bestemmelsene for innsamling, produksjon, bearbeiding og lagring av sæd fra sauer, geiter og dyr av hestefamilien er ikke harmonisert med EØS-regelverket på samme måte. Det er heller ikke de nasjonale bestemmelsene for innsamling, produksjon, bearbeiding og lagring av embryo fra verken storfe, svin, sauer, geiter eller dyr av hestefamilien. Anlegg som kun håndterer disse typene av avlsmateriale for omsetning innenlands, må i dag godkjennes og oppfylle krav i forskrift 4. juli 1989 om avlssstasjoner. Anlegg som håndterer de samme typene avlsmateriale for eksport til andre EØS-stater må godkjennes og oppfylle krav i forskrift 31. desember 1998 nr. 1477 om dyrehelsemessige betingelser for import og eksport av sæd, egg og embryoer fra visse dyrearter eller forskrift 31. desember 1998 nr. 1486 om dyrehelsemessige betingelser for import og eksport av embryo av storfe. For å forenkle regelverket, er det grunn til å vurdere om de nasjonale bestemmelsene kan harmoniseres med EØS-regelverket i større grad. Forslag om dette vil eventuelt kunne høres senere. I denne høringen ønsker Mattilsynet å få inn synspunkter på følgende:

1. Er det behov for å beholde krav om nasjonal godkjenning av anlegg som ennå ikke er etablert her i landet, f.eks. sædstasjoner for holdte kamel- eller hjortedyr, eller er det tilstrekkelig at slike anlegg inntil videre blir registreringspliktige etter AHL?
2. Er det behov for å ha enklere krav til innsamlings- eller produksjonsgruppene, donordyrene eller eggcellene/embryoene fra storfe, svin, sauer, geiter eller dyr av hestefamilien når disse skal omsettes i Norge enn kravene som vil gjelde for å kunne eksportere slike eggceller/embryo til en annen EØS-stat?
3. Er det behov for å ha enklere krav til stasjonene, lagrene, donordyrene eller sæden fra sauer, geiter eller dyr av hestefamilien når denne skal omsettes i Norge enn kravene som vil gjelde for å eksportere slik sæd til en annen EØS-stat?

Endring og oppheving av nåværende forskrifter

Denne forskriften, sammen med den nye dyreheseforskriften som skal gjennomføre AHL, utløser behov for å endre eller helt eller delvis oppheve en rekke nåværende forskrifter som omfatter avlsmateriale. Likevel er det først når de nye forskriftene nærmer seg ferdigstilling at behovet for endring og oppheving av nåværende forskrifter blir klart. Forslag til endring og oppheving av nåværende forskrifter blir derfor hørt senere.

Forskrifter det er aktuelt å endre eller helt eller delvis oppheve som følge av denne forskriften er:

- forskrift 4. juli 1989 nr. 541 om avlssstasjoner
- forskrift 31. desember 1998 nr. 1477 om dyrehelsemessige betingelser for import og eksport av sæd, egg og embryoer fra visse dyrearter
- forskrift 31. desember 1998 nr. 1486 om dyrehelsemessige betingelser for import og eksport av embryo av storfe
- forskrift 6. oktober 2003 nr. 1242 om dyrehelsemessige betingelser for produksjon, lagring, import og eksport av oksesæd
- forskrift 17. juli 2003 nr. 972 om dyrehelsemessige vilkår for produksjon, import, eksport og bruk av rånesæd
- forskrift 20. februar 2004 nr. 464 om dyrehelsemessige vilkår for import og eksport av levende dyr, sæd, egg og embryo (forskrift om handel med dyr)
- forskrift 14. juli 2004 nr. 1123 om dyrehelsemessige betingelser for innførsel av hundesæd til Norge
- forskrift 31. desember 1998 nr. 1484 om tilsyn og kontroll ved import og eksport av levende dyr, annet avlsmateriale og animalsk avfall innen EØS, og ved import av levende dyr fra tredjestater

Tilgrensende regelverk/forvaltningsområder

Tilgrensende regelverk for denne forskriften blir i første rekke den nye dyrehelseforskriften som skal gjennomføre AHL i norsk rett. Denne forskriften vil utfylle og gjelde i tillegg til den nye dyrehelseforskriften. Tilgrensende regelverk og forvaltningsområder blir for øvrig som beskrevet for den nye dyrehelseforskriften, se Mattilsynets høringsbrev 20.12.19 på nettsiden https://www.mattilsynet.no/dyr_og_dyrehold/dyrehelse/nytt_dyreheseregelverk_2021/forslag_til_ny_dyrehelseforskrift.37197.

Oppbygning av forskriften

Forslaget gjennomfører forordninger. Forordningsformen velges av EU i tilfeller hvor man har behov for at regelverket skal gjelde likelydende i hele EU, og hele EØS-området. Forordningene gjelder direkte i alle EUs medlemsland, men må gjøres til del av norsk rettsorden. På grunn av behovet for likelydende regelverk stiller EØS-avtalen strenge krav til gjennomføringen, nemlig at forordningen "som sådan gjøres til en del av avtalepartenes interne rettsorden", jf. EØS-avtalen art. 7. I Norge er "henvisningsteknikken" valgt for å ivareta dette kravet, se forskriftsforslaget §§ 2 og 3. Dette innebærer at den forskriftsteksten som vedtas, fastsetter at vedkommende forordning, i EØS-tilpasset form, skal gjelde som forskrift, uten at teksten der EØS-tilpasningene er innarbeidet, formelt vedtas som forskrift.

Denne metoden innebærer at rettigheter og plikter ikke kan leses direkte ut av forskriften. Brukere må gå til selve forordningsteksten for å finne dem. For å lette tilgjengeligheten, er forordningsteksten lagt ved høringen her. I forbindelse med kunngjøring av forskriften, vil Mattilsynet sørge for at forordningsteksten også blir å finne i tilknytning til forskriften.

Konsekvensutredning

Forskriften retter seg mot:

- driftsansvarlige for sædstasjoner, embryoinnsamlingsgrupper, embryoproduksjonsgrupper, behandlings- og lagringsstasjoner og lagringsstasjoner som skal sende avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien til andre EØS-stater.
- stasjonsveterinærer og gruppeveterinærer for anlegg nevnt i forrige punkt.
- driftsansvarlige som samler inn, produserer, behandler eller lagrer avlsmateriale fra hunder eller katter, andre landdyr enn storfe, svin, sauer, geiter eller dyr av hestefamilien som holdes i lukkede anlegg eller holdte kamelider eller hjortedyr.
- driftsansvarlige som forflytter avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter, dyr av hestefamilien, hunder, katter, andre landdyr enn storfe, svin, sauer, geiter eller dyr av hestefamilien som holdes i lukkede anlegg, kamelider eller hjortedyr til andre EØS-stater.
- Mattilsynet, inkl. offentlige veterinærer.

Konsekvenser knyttet til godkjenning og registrering av anlegg

AHL krever at de driftsansvarlige søker Mattilsynet om godkjenning av anlegg som skal sende avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien til andre EØS-stater.

Godkjenningen omtales heretter som EØS-godkjenning. Søknadsbehandlingen er gebyrbelagt etter forskrift 13. februar 2004 nr. 406 om betaling av gebyrer for særskilte ytelser fra Mattilsynet. Størrelsen på gebyret er p.t. kr. 6390,- (godkjenning av avlssstasjoner).

Det er i dag tretten EØS-godkjente sædstasjoner (én for storfe, én for svin og elleve for hester), én EØS-godkjent lagringsstasjon for storfesæd og to EØS-godkjente storfeembryoinnsamlingsgrupper her i landet. Denne forskriften slår fast at stasjoner eller grupper som er EØS-godkjent etter nåværende regler beholder godkjenningen. Dermed får verken de driftsansvarlige eller Mattilsynet arbeid eller kostnader med ny EØS-godkjenning av disse stasjonene og gruppene.

Forskriften setter de driftsansvarlige bedre i stand til å vite hvilke opplysninger de må oppgi for at Mattilsynet skal kunne behandle godkjenningssøknadene deres. Det øker trolig sannsynligheten for at alle nødvendige opplysninger følger med søknadene, slik at Mattilsynet i mindre grad må etterlyse manglende informasjon/dokumentasjon. Dette, samt at forskriften i større grad legger til rette for at søknadsprosessen kan gjøres elektronisk, kan bidra til mindre arbeid med godkjenningssøknader og redusert saksbehandlingstid. Innsparingsmulighetene er likevel små da det sjelden er aktuelt å etablere/godkjenne anlegg for avlsmateriale her i landet.

Kravene om å fastsette tidsfrister for når driftsansvarlige og Mattilsynet skal gi hverandre informasjon knyttet til EØS-godkjenning av anlegg eller innstilling av aktiviteten ved EØS-godkjente anlegg kan bidra til mer effektiv saksbehandling. Det kan også bidra til mer effektiv saksbehandling at endringer i biosikkerhetstiltakene ved anleggene skal regnes som godkjent 90 dager etter at de driftsansvarlige har varslet Mattilsynet om endringene med mindre Mattilsynet bestemmer annet.

Forskriften åpner for at lagringsstasjoner kan EØS-godkjennes for lagring av flere typer avlsmateriale fra flere dyrearter. Dette legger til rette for at eventuell ledig kapasitet på den ene norske EØS-godkjente lagringsstasjonen for oksesæd kan utnyttes. En utvidelse av aktiviteten krever at den driftsansvarlige søker om ny godkjenning av stasjonen.

Det er uvisst om det er aktuelt å etablere spesialiserte behandlingsstasjoner for avlsmateriale her i landet. Forskriften legger imidlertid til rette for at f.eks. behandlings- og lagringsdelen ved nåværende sædstasjoner i prinsippet kan EØS-godkjennes som separate anlegg. EØS-godkjenning av spesialiserte behandlingsstasjoner vil være en ny oppgave for Mattilsynet.

Forskriften innfører bestemmelser om hva som skal skje med avlsmaterialet dersom aktiviteten ved EØS-godkjente anlegg innstilles. Dette skaper forutsigbarhet for de driftsansvarlige og setter dem bedre i stand til å unngå økonomiske tap dersom de ikke kan drive anleggene lenger.

Vilkårene for EØS-godkjenning av sædstasjoner, embryoinnsamlingsgrupper, embryoproduksjonsgrupper og lagringsstasjoner blir hovedsakelig som før. Forskriften fører neppe til at de driftsansvarlige får vesentlig større kostnader med å vedlikeholde/oppdatere lokaler, utstyr eller arbeidsrutiner for å beholde godkjenningen av stasjonen eller gruppen.

Forskriften tydeliggjør stasjons- og gruppeveterinærenes rolle og ansvar. Dagens krav om at stasjonsveterinærer må autoriseres/godkjennes særskilt blir ikke videreført. Dette er likevel ingen administrativ lettelse for noen her i landet ettersom den norske autorisasjons-/godkjenningsordningen for stasjonsveterinærer ikke krever enkeltsaksbehandling. Gjeldende forskrifter slår nemlig fast at veterinærer som er autorisert etter dyrehelsepersonelloven er autorisert til å arbeide som stasjonsveterinærer på sædstasjoner og sædlagre.

Sammen med dyrehelseforskriften, som skal gjennomføre AHL, viderefører denne forskriften at Mattilsynet må etablere og ajourføre et register over EØS-godkjente anlegg for avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien. I tillegg må Mattilsynet etablere og ajourføre et register over registrerte anlegg for avlsmateriale, f.eks. sædbanker som lagrer hundesæd. Registeret over registrerte anlegg må også omfatte anlegg som ikke er EØS-godkjent, men har nasjonal godkjenning etter forskrift 4. juli 1989 nr. 541 om avlsstasjoner. Mattilsynet får dermed litt mer arbeid med å registrere anlegg for avlsmateriale.

Konsekvenser knyttet til føring av registre og merking

Forskriften pålegger de driftsansvarlige for anlegg for avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien omtrent samme krav til føring av registre og merking av produktene som i dag. De bør likevel gjennomgå og eventuelt oppdatere rutinene sine.

De nye kravene til merking av avlsmateriale fra hunder og katter, andre landdyr enn storfe, svin, sauer, geiter eller dyr av hestefamilien som holdes i lukkede anlegg, kamelider og hjortedyr kan medføre en ny administrativ byrde og økte kostnader for driftsansvarlige ved et fåtall anlegg som samler inn, produserer, behandler og/eller lagrer hundesæd, samt noen av de fem norske dyreparkene som er godkjent etter forskrift om handel med dyr. Så vidt vites er det ingen her i landet som samler inn, produserer, behandler eller lagrer avlsmateriale fra kamelider eller hjortedyr. De nye merkekravene får konsekvenser først for framtidige anlegg/driftsansvarlige på dette feltet.

Forskriften legger til rette for at opplysningene som strå og andre pakninger med avlsmateriale fra storfe, svin sauer, geiter og dyr av hestefamilien skal merkes med, kan gis i form av en strekkode. Ved noen norske anlegg er denne merkemethoden allerede tatt i bruk. Opplysningene vil da kunne leses og tolkes av en skanner. Dette er tidsbesparende sammenliknet med å måtte lese

opplysningene av manuelt. Mattilsynet får en ny oppgave med å formidle informasjon til Kommisjonen/ESA og de andre EØS-landene hvordan strå og andre pakninger med avlsmateriale blir merket her i landet.

Konsekvenser knyttet til forflytning av avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien til EØS-stater

Norge eksporterer avlsmateriale fra landdyr til utlandet. Det er først og fremst snakk om sæd fra storfe og svin. Tall fra Statistikkbanken viser at den samlede verdien av eksporten var ca. 16,8 mill. kr. i 2019. Av dette utgjorde eksporten til EØS-stater ca. 8,3 mill. kr.

Hovedregelen vil fortsatt være at avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien, som forflyttes til EØS-stater, skal komme fra EØS-godkjente anlegg. Forskriften tilsier ikke at muligheten for eksport av avlsmateriale fra de norske EØS-godkjente anleggene blir svekket.

Forflytning av sæd fra sauer og geiter til EØS-stater skjer kun leilighetsvis. Det er ingen EØS-godkjente sædstasjoner for disse artene her i landet. Imidlertid finnes to sædstasjoner for henholdsvis sau og geit som har nasjonal godkjenning. Sæd fra disse vil kunne eksporteres til andre EØS-stater etter en forannevnt unntaksbestemmelse. Forskriften tilsier ikke at muligheten for eksport av sæd fra de nasjonalt godkjente anleggene blir svekket.

Forskriften har også unntaksbestemmelser om forflytning av avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien fra virksomheter som er godkjent som lukkede anlegg. Bestemmelsene kan berøre noen av de fire norske dyreparkene som er godkjent etter forskrift om handel med dyr. Selv om forflytningsvilkårene er betydelig enklere enn de som normalt gjelder for forflytning av formeringsmateriale fra disse artene, kan en ikke se bort fra at de driftsansvarlige kan få en større administrativ byrde og økte kostnader knyttet til forflytning av slikt materiale enn i dag.

Nåværende krav til donorer av storfesæd blir hovedsakelig videreført. En liten administrativ lettelse for den driftsansvarlige for landets ene EØS-godkjente storfesædstasjon og Mattilsynet, er at karantene lokalene, som dyrene skal holdes i før de tas inn på stasjonen, ikke trenger godkjenning. Det er også en liten administrativ lettelse for den driftsansvarlige at testene som dyrene skal gjennomgå før de tas inn i karantene lokalene kan gjennomføres over et litt lengre tidsrom. Kravene til testing av dyrene ser hovedsakelig ut til å bli som før. Behovet for testing, og den driftsansvarliges kostnader med dette, kan bli påvirket av hvorvidt anleggene dyrene kommer fra kan sies å være fri for bestemte sykdommer etter kriterier som er fastsatt i forordning (EU) 2019/689. Kostnadene kan også bli påvirket av eventuelle endringer i kravene til testmetoder, som er fastsatt i forordning (EU) 2019/688. Den driftsansvarlige vil måtte gjennomgå og eventuelt oppdatere testingsregimet sitt.

Nåværende krav til donorer av svinesæd blir hovedsakelig videreført. En liten administrativ lettelse for den driftsansvarlige for landets ene EØS-godkjente svinesædstasjon og Mattilsynet, er at karantene lokalene, som dyrene skal holdes i før de tas inn på stasjonen, ikke trenger godkjenning. Kravene til testing av dyrene ser hovedsakelig ut til å bli som før. Den driftsansvarlige vil likevel måtte gjennomgå og eventuelt oppdatere testingsregimet sitt. Helt nytt er at det innføres harmoniserte krav med hensyn på porcine respiratory and reproductive syndrome (PRRS), bl.a testing. Norge har allerede nasjonale krav om testing for denne sykdommen. Disse er litt forskjellige fra de harmoniserte kravene. Den driftsansvarlige vil derfor måtte tilpasse testingsregimet sitt. Imidlertid fører rettsakten neppe til at den driftsansvarlige får vesentlig større kostnader med PRRS-testing. De harmoniserte PRRS-kravene gjør at grunnlaget for å opprettholde en nåværende nasjonal bestemmelse om bruk av importert svinesæd til kunstig inseminering trolig faller bort. Det kan bidra til et større tilbud på det norske markedet for svinesæd dersom bestemmelsen oppheves.

Nåværende krav til donorer av sæd fra sauer, geiter eller dyr av hestefamilien blir hovedsakelig videreført. Kravene til testing av donorsauer og -geiter blir litt mindre omfattende fordi det nåværende kravet om testing for Border disease faller bort. Kravet om å teste geiter for smittsom epididymitt (*Brucella ovis*) faller bort med mindre geitene holdes sammen med sauer. Dette medfører likevel ikke reduksjon i kostnadene for noen så lenge det ikke finnes EØS-godkjente

sædstasjoner for sauer eller geiter her i landet og det heller ikke foregår nevneverdig eksport av sæd fra de nasjonalt godkjente sædstasjonene etter forannevnte unntaksbestemmelse. Kravene til testing av donorer av sæd fra dyr av hestefamilien ser hovedsakelig ut til å bli som før. De driftsansvarlige for landets EØS-godkjente sædstasjoner for dyr av hestefamilien vil likevel måtte gjennomgå og eventuelt oppdatere testingsregimene sine.

Nåværende krav til donorer av egg eller embryo fra storfe, sauer, geiter, svin eller dyr av hestefamilien blir hovedsakelig videreført. Nytt ved framstilling av embryo fra svin *in vivo* er at donorene skal være testet for PRRS. Dette medfører likevel ingen ny administrativ byrde eller økte kostnader for noen så lenge det ikke finnes godkjente embryoinnsamlings- eller embryoproduksjonsgrupper for svin her i landet.

De driftsansvarlige må sikre at avlsmateriale fra storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien, som sendes til EØS-stater, er samlet inn, behandlet og lagret etter bestemte krav. Kravene er hovedsakelig som i dag, men de driftsansvarlige må gjennomgå og eventuelt oppdatere rutinene sine.

Bestemmelsene om transport, dyrehelsesertifisering og notifikasjon av forsendelsene er hovedsakelig videreføring av krav som gjelder i dag. Det er ikke grunn til å tro at de driftsansvarlige, stasjons- eller gruppeveterinærene eller Mattilsynet får vesentlig mer arbeid eller økte kostnader med dette. Nytt er at det innføres bestemmelser om innenlands transport av avlsmateriale for behandling ved spesialiserte behandlingsstasjoner. Bestemmelsene innebærer at stasjons-/gruppeveterinærene og de driftsansvarlige ved eventuelle framtidige avsenderanlegg får arbeid/kostnader bl.a. med å sikre at transportbeholderne forsegles og at forsendelsene følges av egenekklæring.

Konsekvenser knyttet til forflytning av avlsmateriale fra andre dyr enn storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien til EØS-stater

I dag kan EØS-statene ha nasjonale vilkår for inn- og utførsel av avlsmateriale fra hunder, katter, hjortedyr og kamelider. Norske driftsansvarlige må forholde seg til mottakerlandets innførselsvilkår og omvendt. Det nye regelverket harmoniserer vilkårene for forflytning av slikt materiale mellom EØS-statene. De driftsansvarlige får dermed et mer enhetlig og forutsigbart regelverk å forholde seg til.

Her i landet er det i dag ingen som eksporterer eller importerer avlsmateriale fra katter, hjortedyr eller kamelider. Forskriften berører i første rekke driftsansvarlige for norske sædbanker som importerer og/eller eksporterer hundesæd. I tillegg får rettsakten konsekvenser for privatpersoner som importerer hundesæd for inseminering av egne hunder.

Hvorvidt forskriften medfører større eller mindre byrder knyttet til eksport av hundesæd, avhenger av om kravene er strengere eller enklere enn de nasjonale kravene mottakerlandene stiller i dag. Trolig innebærer forskriften at kravene blir strengere og at de driftsansvarlige får merarbeid og større kostnader. Det nye regelverket fører til at dyrehelsevilkårene for å forflytte hundesæd til Norge blir betydelig strengere. Følgelig kan det bli vanskeligere og dyrere å importere hundesæd fra andre EØS-stater, det være seg for inseminering av egne hunder eller videresalg. Fordelen er at regelverket blir bedre egnet til å forebygge spredning av smittsomme sykdommer til norske hunder som insemineres med importert sæd.

Forskriften innebærer en viss skjerpning av dyrehelsevilkårene for å sende avlsmateriale fra andre dyr enn storfe, svin, sauer, geiter og dyr av hestefamilien fra lukkede anlegg i Norge til lukkede anlegg i andre EØS-stater. Endringene kan berøre de fem norske dyreparkene som er EØS-godkjent etter forskrift om handel med dyr. Det er uvisst om dyreparkene i dag sender slikt materiale til andre anlegg og hvorvidt endringene medfører vesentlige administrative eller økonomiske konsekvenser for dem.

Høringssvar

Høringssvar sendes inn via lenke på Mattilsynets nettside:

https://www.mattilsynet.no/dyr_og_dyrehold/dyrehelse/nytt_dyreheseregulering_2021/forslag_til_forskrift_om_formeringsmateriale_saed_eggceller_og_embryo_fra_visse_landdyr.39163

Alle hørings svar vil bli offentliggjort.

Høringsfrist: 15. september 2020.

Med hilsen

Hedda Høiland Aas
fung. avdelingsdirektør

Vedlegg:

- Forslag til forskrift om avlsmateriale fra visse holdte landdyr
- Forordning (EU) 2020/686
- Forordning (EU) 2020/999
- Veterinærinstituttet – dyrehelserisiko ved å bruke avlsmateriale fra utlandet til kunstig befruktning av hunder og katter